

kuratora, o ile nie są potrzebne na bieżące wydatki i prowadzenie gospodarstwa w zwykłym trybie, winny być lokowane z bezpieczeństwem pupilarnem w sposób wskazany w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. Za lokatę z bezpieczeństwem pupilarnem kapitałów w § 1 wymienionych uważa się:

- 1) kupno nieruchomości w kraju położonych;
- 2) udzielanie pożyczek pod zastaw nieruchomości w kraju położonych lub na hipotekę tych nieruchomości za zabezpieczeniem prawnym (pupilarnem);
- 3) kupno papierów państwowych lub przez Państwo gwarantowanych;
- 4) kupno listów zastawnych krajowych Towarzystw kredytu długoterminowego, emitowanych za zabezpieczeniem prawnym (pupilarnem);
- 5) umieszczenie kapitałów w instytucjach bankowych i kasach oszczędnościowych na książeczki wkładkowe, które z mocy obecnie obowiązujących przepisów dzielnicowych korzystają z prawa papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne, względnie prawo takie uzyskają w przyszłości w drodze ustawodawczej.

§ 3. Zabezpieczenie kapitałów w rozumieniu punktu 2 i 4 § 2 jest prawne (pupilarne) tylko wtedy, gdy suma zobowiązania wraz z poprzedzającymi ją ciężarami nie przekracza połowy rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości miejskiej, względnie dwóch trzecich rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości wiejskiej.

§ 4. Na dobrach powierniczych (fideikomisywnych), na domach obciążonych obowiązkiem demolowania, oraz w lasach, które ze względu na obronę Państwa podlegają ograniczeniu w użytkowaniu i gospodarowaniu, nie wolno lokować kapitałów osób w § 1 wymienionych.

§ 5. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania w wypadku dobrowolnego zabezpieczenia gotówkowych spłat spadkowych współdziedziców niewłasnowolnych, gdy nieruchomy majątek spadkowy wskutek prawnej jego niepodzielności otrzymuje w drodze działów spadkowych jeden ze współdziedziców, jeżeli tylko na nieruchomości tych będzie ustanowione prawo zastawu względnie hipoteka z prawem pierwszeństwa przed wszystkimi innymi osobistymi długami obejmującego majątek spadkowy.

§ 6. Kaucje z tytułu obowiązku publicznego, o ile nie są składane w gotówce, winny odpowiadać wymogom § 2 p. 2 — 5.

§ 7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości władny jest odbierać książeczkom wkładkowym poszczególnych instytucyj kredytowych i kas oszczędnościowych charakter papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne.

Uprawnienie to służy Ministrowi Skarbu tylko do dnia 1 stycznia 1926 roku, poczem pozbawienie poszczególnych instytucyj kredytowych i kas oszczędnościowych przywileju, przewidzianego w punkcie 5

§ 2 będzie mogło nastąpić wyłącznie w drodze ustawodawczej.

§ 8. Kapitały osób wymienionych w § 1 ulokowane dotychczas niezgodnie z § 2 niniejszego rozporządzenia winny być wycofane z tych lokat i umieszczone w sposób odpowiadający przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Przepisy dzielnicowe na obszarze b. dzielnic: austriackiej i pruskiej o lokowaniu kapitałów osób niewłasnowolnych oraz tych, których majątek znajduje się pod zarządem kuratora, zachowują moc obowiązującą z wyjątkiem punktów 1 — 5 § 194 ces. pat. z dnia 9 sierpnia 1854 roku (Austr. Dz. U. P. № 208) względnie ustępu 1 § 1807 niemieckiego kodeksu cywilnego, w miejsce których ma zastosowanie § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przestaje obowiązywać część 2 zdania pierwszego artykułu 268 cz. I tom X zb. pr. ces. ros., zaczynająca się od słów „pieniądze zaś”, a kończąca się słowami „na to pozwalają”.

§ 11. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu i Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

954.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 listopada 1924 r.

o wprowadzeniu w życie ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet.

Na mocy ust. 1 art. 22 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. № 65 poz. 636) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustawa z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. № 65 poz. 636) z wyjątkiem art. 7 i 15, wchodzi w życie we wszystkich dziedzinach pracy, objętych art. 1 tejże ustawy, z dniem 15 grudnia 1924 r., a w państwowych zakładach pracy z dniem 1 stycznia 1925 r.

§ 2. Postanowienia art. 7 i ustępu 1 art. 15 tejże ustawy zyskują moc obowiązującą z dniem 29 lipca 1925 r., postanowienia zaś ustępu 2 i 3 art. 15 z dniem 1 kwietnia 1925 r., z tem zastrzeżeniem, że w wypadkach dostatecznie uzasadnionej niemożliwości zastosowania się do postanowień ustępu 2 art. 15 może Minister Pracy i Opieki Społecz-

nej udzielić poszczególnemu zakładowi pozwolenia na odroczenie terminu, nie później jednak niż do 29 lipca 1925 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

Minister Sprawiedliwości: *A. Zychliński*

955.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 16 listopada 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych o wyrobie i sprzedaży środków, przeznaczonych do trucia szczurów, myszy, owadów, pasorzytów zwierzęcych i t. p.

Na mocy p. 24 art. 2 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), art. 21 ros. ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw t. XIII, wyd. 1905 r.), p. 14 art. 5 austr. ustawy z dnia 5 lutego 1907 r. o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej (Dz. U. P. z 1907 r. № 26) oraz art. 34 niemieckiej ustawy przemysłowej, zarządza się co następuje:

§ 1. Środki, przeznaczone do trucia szczurów, myszy, owadów, pasorzytów zwierzęcych i t. p., mogą być wyrabiane i wprowadzane do obrotu nieinaczej, jak za przedtem zezwoleniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia).

Zezwolenia na środki, przeznaczone do tępienia pasorzytów żyjących na zwierzętach, będą udzielane w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2. Celem uzyskania zezwolenia należy wnieść do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) należycie osteplowane podanie.

Do podania należy dołączyć:

- dwie próbki środka w takim opakowaniu, w jakim wytwórca zamierza wypuścić go do sprzedaży, oraz po dwa egzemplarze projektów etykiet i sposobu użycia;
- dokładny skład środka;
- opłatę za analizę w wysokości, ustanowionej przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 3. Środki, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, winny być zaopatrzone w etykietę. Na etykietce mają być podane:

- nazwa preparatu;
- firma wytwórcza i jej adres;
- dokładny sposób użycia w brzmieniu, zatwierdzonym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Generalną Dyrekcję Służby Zdrowia);
- numer rejestru.

Środki, zawierające składniki szkodliwe dla ludzi lub zwierząt domowych, na opakowaniu winny posiadać wyraźny napis czarny na czerwonym tle: „Ostrożnie. Trucizna” i rysunek trupiej głowy z dwoma skrzyżowanymi piszczelami.

§ 4. Środki, wymienione w § 1, a zawierające składniki szkodliwe dla ludzi i zwierząt domowych, mogą być wyrabiane jedynie w aptekach oraz w zakładach, posiadających koncesję na wyrób środków trujących.

Detaliczna sprzedaż tych środków z reguły jest dozwolona tylko aptekom i drogerjom, a na mocy osobnego zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) również osobom, trudniącym się zawodowo tępieniem szkodników, lub instytucjom, których działalność tego wymaga. Zezwolenia te, o ile dotyczą tępienia pasorzytów żyjących na zwierzętach, będą udzielane w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Przechowywanie i sprzedaż tych środków winny odbywać się zgodnie z obowiązującymi w poszczególnych dzielnicach przepisami o handlu truciznami.

§ 5. Środki, wymienione w § 1, o ile zawierają arsen, winny być zabarwione zieloną farbą anilinową, łatwo rozpuszczalną w wodzie.

Środki, zawierające węglan barowy, winny być zabarwione takąż farbą czerwonego koloru.

§ 6. Papier arsenikalny do tępienia much może być wyrabiany i sprzedawany w zakładach, wymienionych w § 4 niniejszego rozporządzenia, w czworokątnych arkuszach o wymiarze 12×12 cm. lub w krążkach o średnicy 13,5 cm., posiadających na obu stronach rysunek trupiej głowy z dwoma skrzyżowanymi piszczelami i napis „trucizna” oraz nazwę firmy wytwarzającej, wykonane wyraźnym i trwałym czarnym drukiem. Każdy arkusz lub krążek papieru arsenikalnego nie może zawierać więcej niż 0.01 bezwodnika kwasu arsenawego (As₂O₃) i winien być nasycony odwarem kwasu siarkowego lub roztworem wyciągu kwasowego.

Papier arsenikalny nie może być sprzedawany bez dokładnego opakowania. Na opakowaniu winien być umieszczony wyraźny i trwały napis: „Trucizna. Papier arsenikalny”, oraz oznaczoną firmą sprzedającego detalisty.

§ 7. Strychnina może być używana jedynie do zatrucia zboża, przeznaczonego do tępienia szczurów i myszy; zboże takie zawierać może co najmniej 0.5% azotanu strychniny i winno być zabarwione trwałą ciemno-czerwoną farbą. Przyrządzanie i sprzedaż zboża zatrutego strychniną, są dozwolone wyłącznie aptekom. Preparat ten może być sprzedawany tylko do trucia szczurów i myszy wyłącznie przez zarządzającego apteką za pokwitowaniem, opatrzonym podpisem kupującego, z oznaczeniem daty, ilości nabytej trucizny oraz deklaracji, że za możliwe złe skutki, wynikłe z nienależytego użycia trucizny lub nieostrożnego obchodzenia się z nią kupujący przyjmuje na siebie odpowiedzialność. Pokwitowanie to winno być przechowywane w przeciagu roku. O ile kupujący nie jest znany sprzedającemu, tru-